

SSygn. akt: I C 156/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Maszlanka
Protokolant:	st. sekr. sąd. Wioletta Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W. kwotę 201,75zł (dwieście jeden 75/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 września 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W. kwotę 65,98 zł (sześćdziesiąt pięć 98/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Magdalena Maszlanka

Sygn. akt I C 156/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. S. kwoty 4025,26 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany zawarł w dniu 31 marca 2003 r. z (...) Spółką Akcyjną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Spółka wykonała zobowiązanie wynikające z umowy. Zadłużenie pozwanego z powyższego tytułu na dzień wniesienia pozwu wynosi 4025,26 zł. Na sumę tę składają się: kwota 177,14 zł wynikająca z faktury numer (...) z dnia 6 października 2014 r. z terminem zapłaty do 20 października 2014 r., kwota odsetek 24,61 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury numer (...) od dnia 21 października 2014 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 173,13 zł wynikająca z faktury numer (...) z dnia 6 listopada 2014 r. z terminem zapłaty do dnia 20 listopada 2014 r., kwota odsetek 22,15 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury (...) od dnia 21 listopada 2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 164,70 zł wynikająca z faktury numer (...) z dnia 6 grudnia 2014 r. z terminem zapłaty do dnia 22 grudnia 2014 r., kwota odsetek 19,18 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury numer (...) naliczonych od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 2448,64 zł wynikająca z noty obciążeniowej numer (...) z terminem zapłaty do 20 lutego 2015 r., kwota 253,05 zł wynikająca

z noty obciążeniowej numer (...), tj. odsetki liczone od dnia 21 lutego 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 1,53 zł wynikająca z noty odsetkowej numer (...) z dnia 6 października 2014 r., kwota 0,75 zł wynikająca z noty odsetkowej numer (...) z dnia 6 grudnia 2014 r., kwota 516 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 11 września 2014 r. z terminem zapłaty do dnia 6 lutego 2015 r., kwota odsetek 54,97 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie za okres od 7 lutego 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 168,99 zł wynikająca z rekompensaty za koszty odzyskiwania należności naliczonej w dniu powstania zobowiązania. W dniu 16 czerwca 2015 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną a powodem została zawarta umowa cesji. Pozwany został o niej prawidłowo zawiadomiony.

Nakazem zapłaty z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wskazał, że umowa z operatorem została rozwiązana i takie zadłużenie nie może mieć miejsca. Podniósł też zarzut przedawnienia roszczenia. Na rozprawie pozwany przyznał, że nie opłacił jednej faktury, po czym karta sim została zablokowana. Pozwany stracił możliwość dzwonienia i odbierania telefonów w październiku 2014 r. Zablokowane zostało również konto mailowe. Pozwany próbował dodzwonić się na infolinię operatora. Nie udało mu się skontaktować z osobą kompetentną. Faktury przedstawione przez powoda nie zawierają wykazu rozmów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2012 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a poznanym J. S. została zawarta umowa numer (...). Na jej podstawie operator zobowiązał się do świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego. Umowa została zawarta na 36 miesięcy, wysokość ulgi przyznanej abonentowi wynosiła 26767,90 zł, a miesięczny limit należności – 180 zł. W umowie zastrzeżono, że w przypadku wypowiedzenia umowy w całości lub w części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań przewidzianych w umowie dla okresu promocyjnego, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub w razie rozwiązania umowy w całości lub w części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, określonych w regulaminie lub w szczególnych warunkach promocji obowiązującej abonenta, operatorowi miało przysługiwać roszczenie o zwrot przyznawanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres: od dnia zawarcia umowy do jej rozwiązania w przypadku, gdy rozwiązanie umowy nastąpiło w czasie okresu promocyjnego; od dnia zawarcia aneksu do umowy do dnia jej rozwiązania w przypadku, gdy rozwiązanie umowy nastąpiło w czasie obowiązywania okresu promocyjnego; od pierwszego dnia obowiązywania kolejnego okresu promocyjnego do dnia jej rozwiązania w przypadku, gdy rozwiązanie nastąpiło w czasie obowiązywania danego kolejnego okresu promocyjnego. Roszczenie miało przysługiwać operatorowi w odniesieniu do każdego numeru abonenckiego.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24 lutego 2012 r. - k. 29- 35)

Strony zawierały aneksy do umowy w dniach 23 sierpnia 2012 r. i 18 czerwca 2013 r.

(aneks z dnia 18 czerwca 2013 r. do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 23-25, aneks z dnia 23 sierpnia 2012 r. do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 26-27)

W dniu 10 września 2014 r. został zawarty kolejny aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została przedłużona na kolejny czas określony 30 miesięcy, tj. do dnia 31 marca 2017 r. na okres promocyjny. Abonent wybrał plan taryfowy B. 60. Otrzymał rabat na abonament miesięczny za multipak 1 w wysokości 5 zł netto, rabat na abonament miesięczny za plan taryfowy O. B. 60 zł w wysokości 25 zł netto. Abonament po uwzględnieniu rabatu miał wynosić 35 zł netto (z aktywną e- fakturą) lub 40 zł (bez aktywnej e-faktury). W okresie promocyjnym abonent zobowiązał się do utrzymania aktywnego numeru w mobilnej sieci telekomunikacyjnej operatora, niedokonywania odłączenia czasowego na życzenie abonenta, niedokonywania zmiany planu taryfowego na plan taryfowy o niższej wartości opłaty abonamentowej. W przypadku wypowiedzenia umowy w odniesieniu do numeru przez abonenta przed

upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań określonych wyżej, co miało być traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub w razie rozwiązania umowy w odniesieniu do numeru przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, określonych w umowie, operatorowi miało przysługiwać względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi określonej w umowie. Wysokości ulgi przyznanej w związku z zawarciem aneksu wynosiła 2334,32 zł

(aneks z dnia 10 września 2014 r. - k. 21-22)

W dniu 11 września 2014 r. została wystawiona faktura numer (...) na kwotę 516 zł.

W dniu 6 października 2014 r. została wystawiona faktura VAT numer (...) na kwotę 195,71 zł z terminem zapłaty do 20 października 2014 r. Opłaty naliczone zostały w okresie od 6 września 2014 r. do 5 października 2014 r.

W dniu 6 października 2014 r. została wystawiona nota odsetkowa numer (...) na kwotę 1,35 zł, naliczona od należności stwierdzonej fakturą VAT numer (...) z terminem płatności do 22 września 2014 r.

W dniu 6 listopada 2014 r. została wystawiona faktura VAT numer (...) na kwotę 190,35 zł z terminem zapłaty do 20 listopada 2014 r. Opłaty naliczone zostały w okresie od 6 października 2014 r. do 5 listopada 2014 r.

W dniu 6 grudnia 2014 r. została wystawiona nota odsetkowa numer (...) na kwotę 0,75 zł, naliczona od należności stwierdzonej fakturą VAT numer (...) z terminem płatności do 20 sierpnia 2014 r.

W dniu 6 grudnia 2014 r. została wystawiona faktura VAT numer (...) na kwotę 182,67 zł tytułem opłaty za usługi telekomunikacyjne. Opłaty naliczone zostały w okresie do 6 listopada 2014 r. do 5 grudnia 2014 r. Termin zapłaty określono na 22 grudnia 2014 r.

W dniu 6 lutego 2015 r. - w związku z niedotrzymaniem przez pozwanego warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych - została wystawiona nota obciążeniowa numer (...) na kwotę 2448,64 zł z terminem zapłaty do dnia 20 lutego 2015 r.

(faktura (...) - k. 36, nota odsetkowa numer (...) - k. 38, nota odsetkowa numer (...) - k. 39, nota obciążeniowa numer (...) - k. 40, faktura VAT numer (...) - k. 41, faktura VAT numer (...) - k. 42, faktura VAT (...) - k. 43)

W dniu 10 marca 2014 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a powodem została zawarta umowa ramowa przelewu wierzytelności, w której strony określiły zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie wierzytelności przez cedenta na cesjonariusza.

(umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2014 r. - k. 46-66)

W dniu 16 czerwca 2015 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a powodem zostało zawarte porozumienie numer 14 do umowy ramowej przelewu wierzytelności, na podstawie której cedent przelał na cesjonariusza wierzytelności, w tym wynikające z dokumentów numer (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w niewielkim zakresie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przedstawionych przez powoda dokumentów. Dokonując oceny faktur, Sąd miał na uwadze, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjętym jest, że faktura stanowi powszechnie obowiązujący dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku IV CR 461/86, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 roku, III CZP 56/92, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99). Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób

uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenia. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, tylko wtedy gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego. Stąd też przedstawienie faktur, w sytuacji gdy pozwany zaprzeczył, aby poprzednik prawny jego przeciwnika procesowego spełnił świadczenie – nie jest wystarczające dla wykazania istnienia zobowiązania w określonej pozewem wysokości.

Podstawę prawną roszczenia stanowiły art. 509 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c.

Stosownie do art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z paragrafem 2 cytowanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Art. 481 § 1 k.c. stanowi z kolei, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W rozpoznawanej sprawie pozwany nie zaprzeczył, że zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, umowa ta była trzykrotnie aneksowana, a wierzytelności z niej wynikające zostały przeniesione na powoda. Pozwany zarzucił jednak, że roszczenia powoda uległy przedawnieniu.

Podniesiony przez J. S. zarzut należało uznać za niezasadny. Umowa, która łączyła pozwanego z operatorem, była umową nazwaną, uregulowaną w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (D.U. numer 171 poz. 1800). Nie miał do niej zastosowania dwuletni termin przedawnienia określony w art. 750 k.c., który dotyczy wyłącznie do umów, które nie są uregulowane odrębnymi przepisami. Termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych został ustanowiony w art. 118 k.c., stosownie do którego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W rozpoznanej sprawie bieg terminu przedawnienia został przerwany wytoczeniem powództwa przez powoda, a zatem twierdzenia pozwanego okazały się niezasadne.

Pozwany nie kwestionował okoliczności i zasadności wystawienia faktury za okres od 6 września 2014 r. do 5 października 2014 r. Sąd uwzględnił zatem w tym zakresie żądanie pozwu, zasądzając na rzecz powoda tak kwotę wynikającą z faktury (177,14 zł) jak i skapitalizowane odsetki naliczone do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w wysokości 24,61 zł.

W pozostałej części roszczenie nie zostało udowodnione.

Powód domagał się zapłaty kwoty 2448,64 zł wynikającej z noty obciążeniowej numer (...). Nie wskazał jednak w uzasadnieniu pozwu, z jakiej przyczyny nota została wystawiona i w jaki sposób dochodzona od pozwanego należność została obliczona. Można zakładać, że źródłem zobowiązania pozwanego stwierdzonego opisanym dokumentem było niedotrzymanie warunków umowy. Taki zapis – choć brak go w uzasadnieniu pozwu - znalazł się w nocie. Niemniej jednak w umowie ustanowiono kilkanaście obowiązków pozwanego, powód nie podał, z niedopełnieniem których z nich wiązało się obciążenie pozwanego powinnością zapłaty kwoty 2448,64 zł. Nie jest zaś rolą Sądu poszukiwanie dodatkowej - poza przytoczoną w uzasadnieniu pozwu - podstawy faktycznej roszczenia. Sąd może bowiem opierać się wyłącznie na faktach przedstawionych przez strony sporu i nie powinien zastępować w tym zakresie ani powoda, ani pozwanego.

Podobnie ocenić należy fakturę VAT numer (...). Również w tej części uzasadnienie pozwu było niezwykle lakoniczne i ograniczało się do wskazania dochodzonej kwoty i dokumentu, z którego kwota ta wynikała. Przedłożona przez powoda

umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych i aneksy o niej nie potwierdzały natomiast ani wartość przedmiotu zamówienia, ani warunków wymagalności roszczenia, ani sposobu jego zapłaty.

Odnosząc się do kwoty 168,99 zł stanowiącej - wedle uzasadnienia pozwu - rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, wskazać należy, że powód nie określił ani źródła powstania zobowiązania pozwanego, ani elementów składowych dochodzonej sumy.

Z kolei domagając się odsetek w wysokości 1,35 zł i 0,75 zł, powód nie przedstawił dokumentów obejmujących należności główne. Skoro zaś powód nie udowodnił ich istnienia, nie sposób przyjąć, że dowiódł, że przysługuje mu roszczenie o zapłatę należności ubocznych, jakimi są odsetki.

Powód domagał się też zapłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych w okresie od 6 października 2014 r. do 5 grudnia 2014 r. Jednak – wbrew obowiązkowi nałożonemu na niego przez art.6 k.c. – nie wykazał, że pierwotny wierzyciel spełnił świadczenie, do którego był zobowiązany. Pozwany zaprzeczył temu, a obowiązek świadczenia nałożony na J. S. ma charakter wzajemny, tj. zapłata jest ekwiwalentem za wykonaną usługę. Podkreślić też należy, że przedstawione przez powoda faktury nie były rzetelne i przejrzyste. Wskazano w nich ogólną kwotę należności i okres, w którym opłaty zostały naliczone. Nie określono części składowych dochodzonej kwoty (tj. nie wyodrębniono abonamentu, którego wysokości była różnicowana rodzajem faktury i rabatowana, nie wskazano sposobu naliczenia opłaty za świadczone usługi, nie dołączono wykazu dokonanych połączeń). Brak jest też dowodu, by faktury w jakikolwiek sposób zostały doręczone pozwanemu. W tym zakresie Sąd nie uwzględnił żądania pozwu, a powództwo ponad kwotę 201,75 zł oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Powód wygrał w 5,01 %. Domagał się zapłaty kwoty 1200 zł kosztów zastępstwa, 100 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 0,64 zł opłaty manipulacyjnej. Pozwany winien zwrócić mu 5,01 % tej kwoty, czyli 65,98 zł.